

Leverance 1 – beskrivelse af gældende ret

26. januar 2022

Der er udarbejdet en beskrivelse af gældende ret i forbindelse med hæftelse ved svindel med af NemID og NemKonto. Beskrivelsen omfatter følgende delleverancer:

- 1.1. De almindelige aftaleretlige regler og hæftelse ved NemID/MitID-misbrug
- 1.2. Behandling af erstatningskrav under en civil- og straffesag
- 1.3. Hæftelse ved brug af betalingstjenester
- 1.4. Gældende regelsæt for NemID og MitID
- 1.5. Regler vedr. NemKonto herunder offentlige og private udbetalinger

Leverancen udgør et samlet overblik over den retlige regulering ved svindel med NemID.

1.1. De almindelige aftaleretlige regler og hæftelse ved NemID/MitID-misbrug

1.1.1. I forbindelse med indførelsen af lovgrundlaget for digital signatur blev spørgsmålet om særlige formueretlige regler, herunder hæftelsesregler, behandlet. Således nedsatte Justitsministeriet sammen med det daværende Forskningsministerium i 1998 et udvalg, som skulle overveje behovet for særskilt lovregulering af digitalt signerede meddelelsers retsvirkning.

Udvalget konkluderede i en af sine delbetænkninger (betænkning nr. 1456/2004 om e-signatures retsvirkninger), at en digital signatur i almindelighed må sidestilles med en almindelig papirbaseret underskrift, og at der ikke var nogen grund til at knytte særlige retsvirkninger til aftaler, retshandler eller meddelelser, der afgives med digital signatur.

Udvalget begrundede bl.a. sin konklusion med, at der alene bør indføres særlige lovregler om digitale signaturer, hvis der ved anvendelsen af de almindelige formueretlige regler og principper ikke opnås en rimelig eller hensigtsmæssig retstilstand, eller hvis der i øvrigt foreligger særlige grunde, der taler for en lovregulering, fx et væsentligt behov for afklaring af retstilstanden.

1.1.2. Det klare udgangspunkt i dansk ret er, at man ikke bliver aftaleretligt forpligtet af en erklæring, der uberettiget afgives i ens navn (falsk) eller ændres efter afgivelsen (forfalskning). Det skyldes, at aftaleretten hviler på, at man forpligtes, når ønsket herom sker ved en beslutning, som kommer til udtryk ved en viljeserklæring. Har en aftalepart ikke selv (og ikke befuldmægtiget andre hertil) afgivet en viljeserklæring, er viljeerklæringen derimod falsk, og vedkommende er ikke bundet heraf. Falsk og forfalskning kan gøres gældende som ugyldighedsgrund også over for en løfte-modtager i god tro. Et løfte binder med andre ord kun den, der har afgivet det, eller som har givet en anden fuldmagt til at afgive det.

Der kan dog opstå situationer, hvor en borger uanset falsk eller forfalskning bliver aftaleretligt forpligtet, hvis den pågældende har foretaget en handling eller undladelse, som af løftemodtageren kan opfattes som en indforståelse af at være bundet af aftalen.

Ligeledes kan en borger, der ikke i rimeligt omfang søger at modvirke, at andre afgiver falske eller forfalskede erklæringer i sit navn, efter omstændighederne pådrage sig erstatningsansvar over for den, der i god tro modtager og stoler på sådanne erklæringer.

Det er dog principielt uden betydning for den aftaleretlige bundethed, om den pågældende reklamerer over for modtageren af erklæringen, altså giver denne meddelelse om, at der foreligger falsk erklæring. Spørgsmålet om reklamation kan dog have betydning for borgerens eventuelle erstatningsansvar over for modtageren af erklæringen, som lider tab ved at stole på signaturen, *jf. afsnit 7.4.2. i betænkning nr. 1456/2004 om e-signaturs retsvirkninger.*

Hvis NemID-oplysninger er kompromitteret som følge af indehaverens egen uagtsomhed, og indehaveren ikke efterfølgende sørger for at få spærret sit NemID, vil dette kunne indgå i den samlede vurdering af, om vedkommende bliver aftaleretligt forpligtet. Manglende spærring vil efter omstændighederne kunne medføre, at certifikatindehaveren anses for at have givet besidderen af et NemID, der uhindret får mulighed for fortsat at anvende denne, fuldmagt hertil.

Som eksempel fra retspraksis kan nævnes Vestre Landsrets dom af 10. april 2019 (UfR 2019, s. 2593), hvor landsretten ud fra en konkret vurdering fandt, at omstændighederne omkring opbevaring af koden til et NemID og selve nøglekortet medførte, at der var udvist en sådan grad af uagtsomhed, at forudrettede hæftede for låneoptagelsen på aftaleretligt grundlag. Forurettede havde opbevaret sit nøglekort i sin pung og nedskrevet sin NemID-kode, som var opbevaret i lejligheden, hvortil tredjemand havde adgang, også uden vedkommende selv var til stede. Forurettede forklarede endvidere under sagen, at tredjemand var tidligere stofmisbruger og skyldte penge til en person, som tidligere havde truet vedkommende.

Tilsvarende betragtninger gjorde sig gældende i Højesterets to domme af 8. januar 2019 (UfR 2019, s. 1192 og 1197). Højesteret udtalte i sagen, at afgørelsen om, hvorvidt indehaveren bliver aftaleretligt forpligtet i tilfælde af, at tredjemand misbruger indehaverens digitale signatur, må træffes på grundlag af en konkret vurdering af det samlede hændelsesforløb. I denne vurdering indgår bl.a., under hvilke omstændigheder tredjemand er kommet i besiddelse af indehaverens oplysninger (brugernavn, adgangskode og nøglekort til NemID), om indehaveren havde haft kendskab til, at tredjemand var kommet i besiddelse af de pågældende oplysninger, og om indehaveren havde gjort, hvad der var muligt for at forhindre misbrug, fx ved at spærre sit NemID så hurtigt som muligt. Højesteret fandt i sagerne, at forudrettede havde udvist en sådan grad af uagtsomhed, at vedkommende hæftede på aftaleretligt grundlag i forbindelse med, at vedkommende havde udleveret sit nøglekort til NemID til tredjemand sammen med brugernavn og adgangskode, hvilket således havde muliggjort misbrug af NemID-oplysningerne.

Som et nyere eksempel på denne vurdering kan nævnes Højesterets dom af 26. februar 2021 (UfR 2021, s. 2320), hvor en person, hvis NemID var blevet anvendt til optagelse af lån uden personens viden og accept, efter en konkret vurdering ikke på aftale- eller erstatningsretligt grundlag hæftede for lånoptagelsen over for långiverne. I den pågældende sag var vedkommendes samlever kommet i besiddelse af hendes nøglekortoplysninger ved at tage nøglekortet fra hendes pung og fotografere det, og han havde fået adgang til hendes brugernavn og adgangskode via familiens fælles tablet, hvor disse oplysninger var lagret. Samleveren havde desuden gjort sig betydelige bestræbelser på at skjule misbruget af hendes NemID ved eksempelvis at slette meddelelser på hendes e-Boks og ved i forbindelse med udbetaling af lånebeløbene at ændre hendes NemKonto til sin egen konto for derefter at ændre den tilbage igen.

De omtalte domme vedrører sager, hvor offeret selv har udleveret sine NemID-oplysninger, eller hvor misbrugeren har tilsneget sig oplysningerne uden offerets kendskab hertil. Der ses ikke i den trykte retspraksis eksempler på såkaldt *phishing*, hvor misbrugeren via fx falske e-mails eller telefonopkald har lokket NemID-oplysninger ud af vedkommende. Det synes umiddelbart nærliggende at antage, at spørgsmålet om, hvorvidt vedkommende i sådanne tilfælde hæfter ved tredjemands misbrug af indehaverens digitale signatur på tilsvarende vis må afgøres på baggrund af en konkret vurdering af det samlede hændelsesforløb, i hvilken de ovenfor nævnte momenter indgår.

Det bemærkes, at de almindelige aftaleretlige regler på området i det væsentlige svarer til betalingslovens regler, se afsnit 1.3 nedenfor, således at et offer for bedrageri/databedrageri, der ikke har handlet uagtsomt, ikke hæfter for gæld eller betalinger, som er initieret i vedkommendes navn ved falsk eller forfalskning. Betalingsloven pålægger dog betalingstjenesteudbyderen (banken) hæftelsen, hvorimod de almindelige aftaleretlige regler indebærer, at medkontrahenten (fx en erhvervsdrivende eller en bank) som handler i tillid til forurettedes elektroniske signatur (NemID), bærer risikoen for, at aftalen ikke kan opretholdes.

1.1.3. Det påhviler den, der påstår at have et krav mod en anden person, at godtgøre, at kravet består. Borgere, der har fået misbrugt deres NemID-oplysninger, vil i forbindelse med en eventuel inkasforretning eller fogedretsbehandling af kravet kunne gøre indsigelse mod kravet.

Hvis fogedretten ikke kan tage stilling til indsigelsen med det samme, kan fogedretten udsætte sagen til et nyt møde, hvor der er afsat mere tid til at behandle sagen. Alt efter indsigelsens karakter kan fogedretten også henvise sagen til byretten, hvor der vil blive indledt en retssag på grundlag af fogedsagen. Endvidere kan fogedretten udsætte sagen, hvis sagen bør afvente udfaldet af en anden retssag eller administrativ sag, eller der foreligger andre særlige grunde.

Private inkassovirksomheder, dvs. virksomheder der foretager inddrivelse af fordringer på andres vegne, skal overholde inkassolovens regler, der har til formål at sikre, at inddrivelsen af gæld foregår på en rimelig og forsvarlig måde. Dette søges

navnlig opnået ved en autorisationsordning for inkassovirksomheder og krav om godkendelse af personale, der retter personlig henvendelse til skyldnere, som skal sikre, at inkassovirksomheder handler i overensstemmelse med god inkassoskik, *jf. inkassolovens § 9*.

Som led i god inkassoskik skal inkassovirksomhederne vurdere kravets berettigelse, før der iværksættes inkassoskridt, og inddrivelse må ikke fremmes, såfremt skyldner bestrider fordringen, medmindre nærmere undersøgelse viser, at der ikke er rimelig tvivl om fordringens eksistens.

Rigspolitiet og Forbrugerombudsmanden fører tilsyn med inkassoloven.

1.2. Behandling af erstatningskrav under en civil- og straffesag

Et erstatningskrav mod den person, der har begået bedrageri/databedrageri ved misbrug af NemID, udgør et civilretligt krav. Kravet vil kunne rejses under en særskilt civilretlig sag eller som led i en straffesagen, såfremt det civilretlige krav følger af de strafbare handlinger, der forfølges under sagen, *jf. retsplejelovens § 685*.

Et erstatningskrav vil kunne rejses af eksempelvis en forurettet borger, virksomhed eller bank, der måtte have lidt et tab som følge af misbruget. Der gælder samme krav om dokumentation for erstatningskrav, der rejses i forbindelse med en straffesag, som for krav der rejses under en civil sag.

Domstolens bedømmelse af erstatningsspørgsmålet følger dansk rets almindelige ansvarsgrundlag om culpa.

Retten kan dog nægte at forfølge erstatningskravet under en strafferetssag, når retten finder, at kravets behandling under sagen ikke kan ske uden væsentlig ulempe, *jf. retsplejelovens § 991, stk. 4*. Dette vil eksempelvis være tilfældet, hvis behandling af erstatningsspørgsmålet vil kræve en ikke ubetydelig særskilt bevisførelse og procedure. I så fald vil kravet skulle rejses som et selvstændigt civilt krav.

1.3. Hæftelse ved brug af betalingstjenester

I *lov om betalinger* (betalingsloven) findes en række hæftelsesregler, der regulerer fordelingen af tabet mellem betaleren (forbrugeren) og betalingstjenesteudbyderen (typisk betalerens bank) i tilfælde af uautoriserede betalinger og andres uberettigede anvendelse af en betalingstjeneste.

Det følger af forarbejderne til *betalingsloven*, at reglerne vedrørende ansvar og hæftelse er indført for generelt at højne sikkerheden ved elektroniske betalinger, da det tilskynder udbydere til at tilbyde stærk kundeautentifikation.

Reglerne om ansvar og hæftelse i *betalingsloven* gennemfører en række artikler i 2. betalingstjenestedirektiv.

Det er som udgangspunkt betalerens udbyder, der hæfter i forhold til betaleren for tab som følge af andres uberettigede anvendelse, *jf. betalingslovens § 100*.

En række særlige omstændigheder beskrevet i *betalingslovens § 100, stk. 2-5*, kan medføre, at betaleren selv skal bære tabet helt eller delvist (selvrisiko). Betaleren hæfter som altovervejende hovedregel med op til 375 kr., når de uautoriserede transaktioner er gennemført ved hjælp af den personlige sikkerhedsforanstaltning som fx en pinkode eller NemID, jf. *betalingslovens § 100, stk. 3*.

Betaleren kan endvidere risikere at skulle hæfte med op til 8.000 kr., eller for hele tabet selv, hvis den pågældende selv har gjort misbruget muligt. Afgørende for, hvorvidt betaleren selv hæfter for dele af eller hele tabet er, om den uberettigede anvendelse er blevet muliggjort ved groft uforvarselig adfærd fra den pågældendes side. Det Finansielle Ankenævn har tidligere truffet afgørelser i sager om uberettiget brug af betalingskort.

I det Finansielle Ankenævns afgørelse nr. 30/2019 fandt ankenævnet, at kortindehaveren ikke havde udvist groft uagtsomhed ved at opbevare en pinkodehusker i sin bortkomne pung, der også indeholdt betalingskort. Kortindehaveren hæftede derfor alene for højst 375 kr. efter *betalingslovens § 100, stk. 3*. I sagen var der blevet gennemført transaktioner for 8.849,79 kr. med kortet ved brug af korrekt pin i første forsøg samt stærk kundeautentifikation.

I det Finansielle Ankenævns afgørelse nr. 207/2019 fandt flertallet i ankenævnet, at kontoindehaveren ikke havde udvist groft uagtsomhed ved at videregive sit CPR-nummer, NemID samt engangskode til en svindler, der udgav sig for at være kontoindehaverens bank. Svindleren havde anført, at der foregik mistænkelige transaktioner på kontoindehaverens konto og anmodede indehaveren om hjælp til at stoppe disse. Kontoindehaveren videregav herefter sine NemID oplysninger til svindler, der fik adgang til klagerens netbank. Kontoindehaveren hæftede derfor alene for højst 375 kr. efter *betalingslovens § 100, stk. 3*.

Hvis den uberettigede tilegnelse af den personlige sikkerhedsforanstaltning ikke kunne opdages af betaleren forud for den uberettigede anvendelse, hæfter betalereudbyder for hele tabet, jf. *betalingslovens § 100, stk. 8*.

Betalingslovens hæftelsesregler finder dog kun anvendelse, hvis der er tale om misbrug af en betalingstjeneste.

I den situation, hvor et lån er optaget ved brug af et stjålet NemID kan situationen dog være omfattet af hæftelsesreglerne i *betalingsloven*, hvis lånet bliver indsat på NemID-indehaverens konto, og den kriminelle herfra hæver eller overfører beløbet. Den uberettigede hævning udgør i så fald en uautoriseret betalingstransaktion, som betalingstjenesteudbyderen hæfter for tabet for.

Forbrugerombudsmanden fører tilsyn med, at virksomheder efterlever disse bestemmelser i *betalingsloven*.

1.4. Gældende regelsæt for NemID og MitID

NemID

I bekendtgørelse nr. 899 om NemID med offentlig digital signatur fremgår af § 3 en række betingelser for borgerens brug af NemID. Eksempelvis må borgeren som udgangspunkt ikke videregive sit NemID til en anden. Betingelserne skal ses som retningslinjer for korrekt adfærd i forhold til anvendelsen af NemID. Som det fremgår af afsnit 1.1.2. indgår det i domstolenes samlede vurdering af, om indehaveren bliver forpligtet og hæfter for tredjemands uberettigede brug af NemID, under hvilke omstændigheder tredjemand er kommet i besiddelse af indehaverens NemID, brugernavn og adgangskode.

NemID udgør en digital signatur, som er reguleret i eIDAS-forordningen og i de generelle aftaleretlige regler om underskrift og signatur. Der findes imidlertid ikke særlige regler i forordningen, som regulerer borgerens hæftelse og adgang til erstatning ved misbrug.

MitID

MitID er arvtageren for NemID. Den nye løsning blev lanceret den 6. oktober 2021 og forventes fuldt implementeret i 2022.

Som for NemID er der ikke særlige regler, som regulerer borgerens hæftelse og adgang til erstatning ved misbrug af MitID. Hæftelsesspørgsmålet vil således som i NemID blive vurderet på baggrund af, om borger har handlet uagtsomt.

I bekendtgørelse vedrørende forvaltning af MitID er der fastsat regler om, at borgere skal håndtere MitID sikkert og forsvarligt, således at den pågældende i sin håndtering af MitID foretager nødvendige foranstaltninger, som sikrer mod misbrug af privatpersonens digitale identitet. Reglerne afspejler i høj grad de samme regler som i NemID.

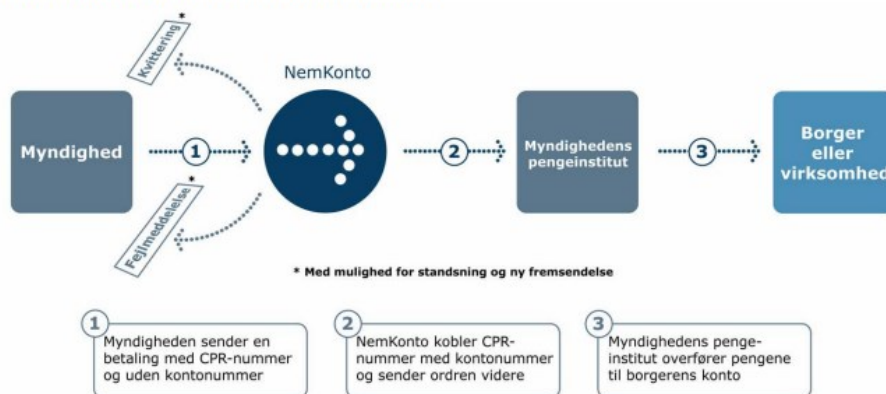
1.5. Regler vedr. NemKonto herunder offentlige og private udbetalinger

NemKonto

NemKonto er en helt almindelig bankkonto, og efter *lov om offentlige betalinger mv.* skal alle danske borgere over 18 år og virksomheder have anvist en konto som deres NemKonto for at få udbetalinger fra det offentlige. Alle udbetalinger fra det offentlige vil blive udbetalt til borgers NemKonto, medmindre man efter aftale med den udbetalende myndighed har udpeget en specifik konto. Oprindeligt blev systemet udviklet til brug i offentligt regi, men siden 2008 har private virksomheder, mod betaling og på nærmere fastsatte vilkår, kunnet tilslutte sig systemet.

NemKonto-systemet er det fælles, offentlige udbetalingsystem. I systemet kobles identifikationsnummer (CPR/CVR-nummer) til den bankkonto, som borgeren eller virksomheden har anvist som sin NemKonto. Offentlige myndigheder kan dermed ved hjælp af systemet udbetale penge til borgere og virksomheder via et CPR/CVR-nummer uden at kende borgeren eller virksomhedens kontonummer. Overførslen sker fra den enkelte myndigheds bankkonto til betalingsmodtagerens NemKonto, *jf. figur 1.*

Figur 1: Betalingsflowet i NemKonto-Systemet

NemKonto er reguleret af *lov om offentlige betalinger mv* og *bekendtgørelse nr. 647 af 13. april 2021 om NemKonto-ordningen (Nemkontobekendtgørelsen)*. Loven regulerer ikke spørgsmålet om hæftelse ved misbrug af en NemKonto, men den indeholder særlige regler, som har betydning for vurderingen, herunder frigørelsestidspunktet for offentlige betalinger samt anvisning af betalingsmetoden for både offentlige og private betalinger.

Offentlige udbetalinger

Det fremgår af *Nemkontobekendtgørelsens § 1*, at offentlige myndigheder udbetaler med frigørende virkning til borgerens anviste NemKonto. Det samme gælder, hvis myndigheden udbetaler til ventekonto, som er en statsejet konto oprettet af Digitaliseringsstyrelsen, hvor de penge, som ikke kan leveres til en NemKonto, kan stå, indtil den enkelte borger eller virksomhed registrerer en NemKonto, *jf. Nemkontobekendtgørelsen § 32, stk. 1*.

I forbindelse med indførelsen af *lov om offentlige betalinger mv* i 2003 blev spørgsmålet om frigørende virkning, herunder sammenhængen med den anden lovgivning, herunder *betalingsloven* og den almindelige aftaleret, ikke nærmere behandlet. Det fremgår af loven og bekendtgørelsen, at offentlige myndigheder udbetaler med frigørende virkning. Det indebærer, at den udbetalende myndighed må antages at være frigjort for sin betalingsforpligtigelse, fx en lønudbetaling, når der er sket udbetaling til den anviste NemKonto, og at myndigheden ikke igen kan eller skal udbetale, uagtet at der måtte være udbetalt til en forkert anvist NemKonto som følge af misbrug.

Private udbetalinger

Private virksomheder er ikke koblet til NemKonto-systemet på samme måde som offentlige myndigheder. Private virksomheder er koblet til systemet via *betalingsformidlere*, som mod gebyrbetaling har adgang til at lave opslag i NemKonto-systemet.

I dette setup iværksættes en *komplettering*, det vil sige et match mellem CVR/CPR-nummer og det kontonummer, som er anvist som NemKonto. På baggrund af dette match forstås udbetalingen fra virksomhedens bank til modtagerens bank. Private udbetalere kan mod betaling og på nærmere fastsatte vilkår anvende NemKonto-

systemet til formidling af udbetalinger til betalingsmodtagerens NemKonto, *jf. lov om offentlige betalinger § 5 a, stk. 1* og Digitaliseringsstyrelsens *standardvilkår for Private Betalingsformidlers tilslutning til og anvendelse af NemKonto for Private udbetalere*.

Der er ikke krav om, at private virksomheder skal anvende NemKonto-løsningen til fx lønudbetaling, og modtagere af private udbetalinger kan ligeledes fravælge, at udbetalinger fra private virksomheder bliver udbetalt til betalingsmodtagerens NemKonto, *jf. lov om offentlige betalinger § 5 a, stk. 3*. Det fremgår af tilslutningsvilkårene, at forinden der første gang sker udbetaling til en betalingsmodtager via NemKonto-systemet, skal denne underrettes om, at betalinger fremover vil ske til dens NemKonto. Betalingsmodtageren kan ved meddelelse til den private udbetaler herefter frabede sig dette.

Hæftelse ved misbrug af systemet for private udbetalinger er ikke reguleret i vilkårene. Det fremgår af vilkårene, at betalingsformidleren ikke kan gøre økonomisk krav af nogen art gældende over for Digitaliseringsstyrelsen i anledning af tab, der måtte lides ved anvendelse af NemKonto-systemet.

Reglerne i *Nemkontobekendtgørelsen* om udbetaling med frigørende virkning omfatter alene offentlige myndigheder og ikke private udbetalere. I forarbejderne til *lov om offentlige betalinger* fra 2003, er det angivet, at loven ikke indeholder regler, som ændrer eller supplerer de obligationsretlige principper, eller regler i den øvrige lovgivning, om forholdet mellem kunde og pengeinstitut. I forarbejderne til lovændringen i 2007, som gav private udbetalere mulighed for at blive tilsluttet NemKonto-systemet, er hverken de private udbetaleres retstilling eller hæftelse ved svindel nævnt. Forarbejderne tager heller ikke stilling til, hvorfor tilsvarende bestemmelse om frigørende virkning for offentlige udbetalinger ikke skal gælde for private udbetalinger. Der er således hverken i forarbejderne til loven i 2005 eller i forarbejderne til ændringsloven fra 2007 taget stilling til spørgsmålet om hæftelse ved svindel med betalinger, der sker ved ændring af NemKontoen.

Det vurderes, at brug af NemKonto-systemet ikke udgør brug af en betalingstjeneste. Betalingslovens hæftelsesregler, der bl.a. finder anvendelse på overførsler, der foretages mellem to konti, drejer sig alene om svindel med betalingstjenester, *jf. afsnit 1.3.* ovenfor. Betalingsloven regulerer derfor ikke situationer, hvor der sker svindel med oplysninger i NemKonto-systemet, der resulterer i et tab.

Svindl med oplysninger i NemKonto-systemet kan fx bestå i, at en svindler foretager en ændring af den NemKonto, som borgeren har registeret, ved at bytte borgerens konto ud med svindlerens egen konto. Derved vil pengeoverførsler til borgeren, der foretages via NemKonto-systemet, ende på svindlerens konto.

Der vil i det tilfælde umiddelbart være udført en ”korrekt” overførsel, hvor betaleren har iværksat en betaling, som betalernes bank har sikret er autoriseret ved brug af stærk kundeautentifikation, *jf. krav herom beskrevet i afsnit 1.3.* ovenfor, til den konto registreret som tilhørende modtageren.

Det bemærkes, at *lov om offentlige betalinger* ikke tager stilling til NemKonto-systemets indvirkning på *betalingsloven* – hverken for offentlige eller private udbetalinger – herunder spørgsmålet om hæftelse ved misbrug af oplysninger i NemKonto-systemet.

Da hverken betalingsloven eller lov om offentlige betalinger regulerer spørgsmålet om hæftelse for så vidt angår misbrug af oplysninger i NemKonto-systemet, må det antages, at spørgsmålet om hæftelse for svindel med private udbetalinger skal vurderes efter den almindelige aftale- og obligationsret.

Som udgangspunkt følger betalingsforpligtelsen, herunder hvor og hvordan betalingen skal ske, af parternes aftale. Hvis aftalen ikke indeholder bestemmelser om frigørelsestidspunkt for betalingen, følger det af dansk rets almindelig principper, at betalingsforpligtelsen ophører, når kreditor har adgang til at disponere over beløbet. Hvor borgeren har anvist en bankkonto eller pengeinstitut, må betalingen anses for sket, når beløbet faktisk overføres til den pågældende konto.

Domstolene ses ikke at have taget stilling til spørgsmålet om, hvornår en privat udbetaler af fx løn, pension eller erstatning må anses for frigjort for sin betalingsforpligtelse, hvis betalingen sker ved hjælp af NemKonto-systemet, og betalingen som følge af svindel med oplysninger i NemKonto-systemet sker til svindlerens konto i stedet for borgerens konto. Det er således uafklaret, om domstolene i sådanne situationer vil betragte betaleren som frigjort, hvor en betaling, som netop er tilgået en anvist konto under NemKonto-systemet, ikke leveres til borgeren grundet svindel med NemKonto-systemet.